

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **MUDr. A. T. G.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2020, č. j. RN-X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002, soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 2. 9. 2020 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho námítky a potvrdila své předchozí rozhodnutí ze dne 5. 6. 2020, č. j. R-X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovu žádost o přiznání starobního důchodu pro nesplnění podmínek dle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).
2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění podle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a nesplnil tak podmínku vzniku nároku na starobní důchod. Žalobce dosáhl důchodového věku 63 roků a 6 měsíců dne 3. 5. 2020. K tomuto dni získal 17 roků a 186 dnů doby pojištění, přičemž požadovaná doba pojištění činí dle § 29 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění 35 let. Žalobcem dokumentované doby pojištění získané v Arménii nelze pro účely nároku na český

starobní důchod zhodnotit. Žalobce nesplnil ani podmínky vzniku nároku na invalidní důchod podle § 29 odst. 2 anebo 3 zákona o důchodovém pojištění. Pokud jde o žalobcem tvrzené a doložené doby pojištění získané v Arménii, resp. v bývalém Svazu sovětských socialistických republik (dále jen „SSSR“), uvedla žalovaná, že důchodové nároky byly upraveny Dohodou mezi Československou republikou a SSSR o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959 (dále jen „Dohoda o sociálním zabezpečení“), která byla ratifikována prezidentem republiky dne 6. 6. 1960 a vyhlášena pod č. 116/1960 Sb. Ve vztazích mezi Českou republikou a Arménií byla Dohoda o sociálním zabezpečení považována za platnou do 22. 9. 2009. Dle závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 11. 2008, č. j. 6 Ads 101/2008-66, a ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 Ads 40/2003-48, č. 1032/2007 Sb.NSS (rozhodnutí soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), lze Dohodu o sociálním zabezpečení aplikovat pouze, byla-li jí Česká republika vázána v době podání žádosti o starobní důchod. Ve vztahu k Arménii došlo k publikaci ukončení platnosti Dohody o sociálním zabezpečení ve Sbírce mezinárodních smluv ke dni 22. 9. 2009. Od 23. 9. 2009 je vztah mezi Arménií a Českou republikou bezesmluvní, a ve vztahu k žalobci tak lze aplikovat pouze české vnitrostátní předpisy. Vzhledem k tomu, že nová smlouva o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Arménií uzavřena nebyla a věkovou podmínku pro vznik nároku na starobní důchod žalobce splnil až dne 3. 5. 2020, tj. po ukončení platnosti Dohody o sociálním zabezpečení, nelze ji aplikovat a přihlídnout k době pojištění získané v Arménii, resp. SSSR. K námitce na zhodnocení arménských dob pojištění z důvodu přiznání postavení uprchlíka žalobci uvedla žalovaná, že osoby, kterým bylo postavení uprchlíka přiznáno a které bývají zpravidla ke dni podání žádosti o starobní důchod občany České republiky, často pocházejí ze států, se kterými nemá Česká republika sjednanu smlouvu o sociálním zabezpečení. Těmto osobám se zásadně započítávají jen doby pojištění získané podle českých právních předpisů, případně doby získané v jiných smluvních státech. Takový zákonný postup nemůže být v rozporu s obecnými ustanoveními Úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. 7. 1951, publikované pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Úmluva o právním postavení uprchlíků“).

3. Žalobce nejprve obecně namítl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a že byly porušeny § 2 odst. 1 (míněn patrně i § 3) a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 28 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a čl. 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“). Dále uvedl, že dne 3. 5. 2020 dovršil věk X let a X měsíců, a následně podal žádost o starobní důchod. Požádal přitom o započtení doby studia a zaměstnání v Arménii v trvání téměř 20 let jako doby pojištění v České republice s ohledem na čl. 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalovaná jeho žádost zamítla s odůvodněním, že v dané věci nelze aplikovat Dohodu o sociálním zabezpečení. V napadeném rozhodnutí se žalovaná nevypořádala řádně s námitkou týkající se aplikace Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalobce dále namítá, že dle čl. 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků je uprchlíkům zaručeno stejné zacházení, přičemž pod pojmem sociální zabezpečení je v odst. 1 písm. b) tohoto článku zahrnuto i zabezpečení ve stáří. Čl. 6 Úmluvy o právním postavení uprchlíků stanoví, jakým způsobem je třeba vykládat stejné zacházení s uprchlíky jako s vlastními občany, a to tak, že za účelem výkonu stejných práv jako ostatní občané musí uprchlík dodržet všechny dané podmínky s výjimkou těch, které uprchlík vzhledem k jejich povaze není schopen splnit. Žalobce

v roce 1993, tj. v době příchodu do České republiky dovršil věkovou hranici 37 let a ve stejném roce mu bylo přiznáno postavení uprchlíka, tudíž není možné po něm spravedlivě požadovat, aby splnil potřebnou dobu pojištění na území České republiky. V době před odchodem do České republiky získal žalobce dobu pojištění v délce téměř 20 let, jelikož studoval na vysoké škole a byl zaměstnán. Okolnost, že byl nucen opustit zemi původu mu nelze klást k tíži a znevýhodnit ho v nároku na zabezpečení ve stáří. Tento výklad by byl v rozporu se smyslem mezinárodních závazků plynoucích z Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2003, č. j. 26 Ca 219/2002-9, v němž uvedený soud uložil žalované započítat žalobkyni dobu pojištění získanou v Arménii s odkazem na čl. 24 a 6 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, tedy dle žalobce na základě přímé aplikace této mezinárodní smlouvy. V uvedené věci byla žalobkyní matka žalobce, a je mu proto známo, že jí byl následně žalovanou starobní důchod přiznán. Obdobně byl starobní důchod přiznán i žalobcovu otci, a to na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (který žalobce blíže neoznačil).

4. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl soud postupem bez jednání, přičemž žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a souhlas žalované byl udělen mlčky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal dne 27. 4. 2020 o přiznání starobního důchodu od 3. 5. 2020. K žádosti přiložil rozhodnutí ze dne 13. 9. 1993 o přiznání postavení uprchlíka, diplom o završení vysokoškolského studia a pracovní knížku s údaji o studiu a zaměstnáních v SSSR (v kopiích). Současně s žádostí žalobce uvedl, že žádá o uznání téměř 20 let studia a zaměstnání v Arménii jako doby pojištění v České republice, a to na základě čl. 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
6. Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím žádost zamítla z důvodu nesplnění podmínky potřebné doby pojištění, přičemž uvedla, že s ohledem na ukončení platnosti Dohody o sociálním zabezpečení ke dni 22. 9. 2009 nelze přihlídnout k době zaměstnání (pojištění) získané v bývalém SSSR.
7. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, v nichž uplatnil obdobné námitky jako v projednávané žalobě. Opětovně odkázal na přímou aplikaci čl. 24 a 6 a dále též čl. 3 a 7 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Namítl rovněž nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. V průběhu námitkového řízení žalobce dodatečně předložil písemné potvrzení o naposledy vykonávaném zaměstnání v Arménii (do 1. 4. 1933).
8. Žalovaná vydala dne 31. 7. 2020 napadené rozhodnutí, kterým námitky žalobce zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila (viz body 1 a 2 napadeného rozhodnutí).
9. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce získal v českém systému důchodového pojištění do dosažení důchodového věku 17 let a 186 dní pojištění a vzhledem k tomu, že bylo potřeba získat 35 let pojištění [§ 29 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění], nárok na starobní důchod mu nevznikl. Nesplnil ani podmínky podle § 29 odst. 2 anebo 3 zákona o důchodovém pojištění. Pro danou věc je proto klíčové posouzení otázky, zda lze v dané věci přímo aplikovat žalobcem zmiňovaná ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků a zda, jak tvrdí žalobce, z těchto ustanovení plyne českým orgánům sociálního

zabezpečení povinnost započítat do doby pojištění pro účely posouzení vzniku nároku na starobní důchod i žalobcem doložené doby zaměstnání a studia v Arménii, resp. v bývalém SSSR.

10. Čl. 24 odst. 1 písm. b) Úmluvy o právním postavení uprchlíků stanoví, že se smluvní státy zavazují zaručit uprchlíkům, kteří se zákonně nacházejí na jejich území, stejné zacházení jako svým vlastním občanům v následujících případech:
(...)
b) sociální zabezpečení (zákonná ustanovení se zřetelem na pracovní úrazy, nemoci z povolání, mateřské dovolené, pracovní neschopnost, zabezpečení ve stáří, smrt, nezaměstnanost, rodinné povinnosti a všechny ostatní možné případy, které spadají podle vnitrostátních zákonů nebo nařízení pod sociální zabezpečení) s výjimkou následujících omezení:
(...)
ii) zákony nebo nařízení země pobytu mohou stanovit zvláštní opatření týkající se výhod či částečných výhod, jež mohou být plně hrazeny z veřejných prostředků, jakož i příspěvků poskytovaných osobám, které nesplnily všechny požadované podmínky předepsané k vyplácení normálního důchodu.
11. Čl. 3 Úmluvy o právním postavení uprchlíků stanoví, že se smluvní státy zavazují dodržovat ustanovení této úmluvy vůči uprchlíkům bez rozlišování rasy, náboženství nebo země původu.
12. Čl. 6 Úmluvy o právním postavení uprchlíků stanoví, že pod pojmem "za stejných okolností" se pro účely této úmluvy rozumí, že za účelem výkonu stejných práv jako ostatní občané, musí uprchlík dodržet všechny dané podmínky (zejména ohledně délky trvání a podmínek pobytu) s výjimkou těch, které uprchlík vzhledem k jejich povaze není schopen splnit.
13. Čl. 7 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků stanoví, že smluvní státy budou jednat s uprchlíky stejným způsobem jako s ostatními cizinci s výjimkou případů, kdy tato úmluva obsahuje ustanovení pro uprchlíky výhodnější.
14. Soud nezpochybňuje skutečnost, že ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků mají s ohledem na čl. 10 Ústavy aplikační přednost před zákonem. Nesouhlasí však s žalobcovým názorem, že ze zmiňovaných ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků plyne žalované povinnost započítat do doby pojištění žalobce i jím doložené doby zaměstnání a studia v Arménii, resp. v bývalém SSSR. Výkladem čl. 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků v obdobných případech se zabýval opakovaně NSS. V rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Ads 87/2014-21, jenž se týkal stěžovatele rovněž původem z Arménie, který získal v České republice azyl v roce 2003, a rovněž mu do doby pojištění nebylo započítáno dřívější zaměstnání v domovském státě, uvedl, že: „[Úmluva o právním postavení uprchlíků] ve svém článku 24 odst. 1 písm. b) zaručuje uprchlíkům v oblasti zabezpečení ve stáří stejné postavení jako vlastním občanům, zákony nebo nařízení země pobytu však mohou stanovit zvláštní opatření týkající se výhod či částečných výhod osobám, které nesplnily požadované podmínky předepsané k vyplácení normálního důchodu.

Úmluva tedy vychází z rovného postavení uprchlíků s občany země pobytu v oblasti sociálního zabezpečení, s ohledem na jejich konkrétní situaci a možné potíže se získáváním nároku na starobní důchod (a v tomto lze dát stěžovateli zčásti za pravdu, v jiném ne, neboť u ostatních

dávky jsou podmínky doby potřebné pro vznik nároku podstatně mírnější) však umožňuje tzv. pozitivní diskriminaci, tedy jejich zvýhodnění oproti ostatním občanům. Z Úmluvy však rozhodně nelze dovodit, že by takovýto předpis či opatření byl stát pobytu povinen učinit, ani že by tento předpis či opatření měly mít povahu zvýhodnění v oblasti důchodového pojištění. K tomu lze jen podotknout, že dosavadní praxe šla zatím jiným směrem a např. srovnatelná situace přesídlenců z Kazachstánu byla řešena na základě usnesení vlády speciální dávkou mimo rámec zákona o důchodovém pojištění.“

15. Obdobně se NSS vyslovil v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 6 Ads 42/2007-40, v němž uvedl: „Obecným pravidlem je, že azylant pro účely sociálního zabezpečení má stejné postavení jako občan státu, ve kterém azylant pobývá. Největší omezení práv azylanta v oblasti sociálního zabezpečení představuje situace, kdy by (byť jen) část sociální dávky měla být azylantovi vyplácena částečně jinou zemí, ve které azylantovi vznikl alespoň dílčí nárok na výplatu dávky sociálního zabezpečení. V případě, že mezi těmito zeměmi neexistuje žádná úprava týkající se kombinování dílčích nároků na výplatu dávek u osoby, která pracovala a přispívala do systému sociálního zabezpečení v různých státech (jiném státě), má azylant nárok na výplatu dávky pouze do té výše, do jaké to umožňuje právo země pobytu (viz Hathaway, J. C.: The Rights of Refugees under International Law. Cambridge University Press, Cambridge 2005: str. 785). Z Úmluvy o právním postavení uprchlíků nevyplývá, že osoba s přiznaným statutem azylanta by měla být podrobena příznivějšímu režimu než samotní občané České republiky. K tomu zdejší soud připomíná, že stěžovatel zcela nepřipadně připodobňuje své postavení situaci občana České republiky, který získal potřebnou dobu pojištění na území České republiky. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění je ovšem vznik nároku vázán (vedle věkové podmínky) na dosažení potřebné doby pojištění v České republice, nikoli na podmínku státního občanství (či trvalého pobytu). Korektním připodobněním postavení stěžovatele ve světle zmiňovaného práva zaručeného Úmluvou o právním postavení uprchlíků pak tedy je připodobnění k postavení občana České republiky, který byl pojištěn v Arménii. Ani na něj by se předmětná Dohoda o sociálním zabezpečení nemohla aplikovat a doba odpracovaná v Arménii by se nemohla hodnotit jako doba pojištění podle českého zákona o důchodovém pojištění.“ Citovaný rozsudek byl sice následně zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 420/09-1, publ. pod č. 131, sv. 53 Sb.ÚS, nicméně z věcně odlišných důvodů, přičemž citovaný výklad čl. 24 odst. 1 písm. b) Úmluvy o právním postavení uprchlíků nebyl nálezem Ústavního soudu korigován.
16. Z citovaných rozsudků plyne, že NSS popřel možnost přímé aplikovatelnosti čl. 24 odst. 1 písm. b) Úmluvy o právním postavení uprchlíků v důchodových věcech v tom smyslu, že by z tohoto ustanovení mohla plynout bez dalšího povinnost českých orgánů sociálního zabezpečení započítat do doby pojištění pro účely posouzení vzniku nároku na starobní důchod i doby zaměstnání a studia dosažené v zemích původu osobám se statutem uprchlíka v České republice. S tímto závěrem se soud ztotožňuje i v nyní projednávané věci. Z předmětného ustanovení plyne toliko to, že Česká republika jako smluvní stát Úmluvy o právním postavení uprchlíků je povinna zajistit osobám, kterým udělila status uprchlíka stejné zacházení jako svým vlastním občanům. Jinými slovy osobám se statutem uprchlíka (azylantům) musí být v České republice umožněna účast v systému důchodového pojištění, včetně možnosti čerpání dávek důchodového pojištění, nicméně (pouze) za stejných podmínek jako občanům České republiky, tj. při splnění shodných zákonem stanovených podmínek pro vznik nároku na důchod. Z čl. 24 odst. 1 naopak neplyne povinnost, aby smluvní stát přijal takové opatření, které by osoby se statutem uprchlíka zvýhodnilo, pokud jde o možnosti dosažení nároku na důchod. Takové

zvýhodňující opatření sice smluvní státy podle čl. 24 odst. 1 písm. b) pododst. ii) Úmluvy o právním postavení uprchlíků mohou přijmout (*zákony nebo nařízení země pobytu mohou stanovit zvláštní opatření týkající se výhod či částečných výhod ... poskytovaných osobám, které nesplnily všechny požadované podmínky předepsané k vyplácení normálního důchodu*), avšak nejsou k tomu povinny. Pokud tedy Česká republika nepřistoupila k přijetí takových zvýhodňujících opatření, kterými by v případě azylantů bylo např. upuštěno od požadavku na dosažení zákonem stanovené doby pojištění nebo ke snížení její délky, nikterak tím neporušila své mezinárodní závazky. Z tohoto důvodu se tedy nemůže žalobce dovolávat přímé aplikace čl. 24 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

17. Nepřípadný a zavádějící je odkaz žalobce na čl. 6 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť toto ustanovení obsahuje definici pojmu *za stejných okolností*, který ovšem (zjevně záměrně) není v čl. 24 použit, a tudíž se nelze jeho aplikace dovolávat ani ve věcech zabezpečení ve stáří, na něž se toto ustanovení vztahuje. Pokud by snad smluvní strany Úmluvy o právním postavení uprchlíků hodlaly přiznat osobám se statutem uprchlíka v oblasti zabezpečení ve stáří zvýhodnění plynoucí z čl. 6, muselo by být v čl. 24 použito spojení *za stejných okolností*, avšak namísto toho je osobám se statutem uprchlíka zaručeno (jen) *stejně zacházení* jako s občany státu jejich pobytu.
18. Nelze souhlasit ani s argumentem, že postup žalované je v rozporu se zákazem diskriminace dle čl. 3 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť důvodem nepřiznání starobního důchodu nebyl původ žalobce, nýbrž nesplnění zákonem stanovené podmínky doby pojištění pro vznik nároku na starobní důchod. Tato podmínka se vztahuje na jakoukoliv osobu bez ohledu na státní příslušnost či zemi původu a nemá diskriminační povahu (ve smyslu přímé či nepřímé diskriminace; blíže k tomu viz shora citovaný rozsudek NSS č. j. 3 Ads 87/2014-21). Jak ostatně přiléhavě poznamenal NSS v rozsudku č. j. 6 Ads 42/2007-40, postavení žalobce nelze srovnávat s postavením občana České republiky, který zde získal celou dobu pojištění, neboť odpovídajícím je srovnání s postavením občana České republiky, který byl po stejnou dobu jako žalobce zaměstnán a důchodově pojištěn v Arménii (resp. v bývalém SSSR). Ani takové osobě by s ohledem na absenci mezinárodněprávního ujednání v oblasti sociálního zabezpečení mezi Českou republikou a Arménií nemohl být starobní důchod přiznán. Konečně žalobce se nemůže dovolávat ani čl. 7 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť čl. 24, jak již bylo uvedeno, nezaručuje uprchlíkům výhodnější zacházení než ostatním cizincům či občanům České republiky.
19. Lze tak shrnout, že žalovaná v daném případě nepochybila, pokud dospěla k závěru, že žalobci ani na základě přímé aplikace čl. 24 Úmluvy o právním postavení uprchlíků nelze uznat dobu zaměstnání a studia v Arménii jako dobu pojištění pro účely splnění podmínek vzniku nároku na starobní důchod. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.
20. Soud se neztotožňuje ani s žalobní námitkou, podle níž je napadeného nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaná nevypořádala dostatečně s žalobcovou argumentací týkající se aplikace čl. 24 a 6 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Je pravdou, že žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala touto otázkou velmi stručně, nicméně i tak je z něj zřejmé, že dle názoru žalované se pro účely započtení dob zaměstnání v zemi původu azylanta nelze dovolávat přímého účinku této mezinárodní smlouvy. Žalovaná výslovně uvedla, že osobám, které pocházejí ze států, s nimiž nemá Česká republika sjednanou smlouvu o sociálním zabezpečení, se zásadně pro účely rozhodování o důchodových dávkách započítávají jen doby pojištění podle českých právních předpisů, případně doby

pojištění získané v jiných smluvních státech. To však dle žalované není v rozporu s žalobcem zmiňovanými ustanoveními Úmluvy o právním postavení uprchlíků. I když by bylo vhodné, aby se žalovaná vyjádřila srozumitelněji a odkázala např. na některý ze shora citovaných rozsudků NSS, nelze v pouhé stručnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí shledat jeho nepřezkoumatelnost. Platí totiž, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

21. Namítal-li žalobce, že Městský soud v Praze a Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodly v minulosti tak, že v důsledku přímé aplikace čl. 24 a 6 Úmluvy o právním postavení uprchlíků byla žalobcovým rodičům započítána doba zaměstnání v Arménii jako doba pojištění v České republice, pak je třeba uvést, že uvedený názor byl později překonán shora citovanými rozsudky NSS. Skutečnost, že v minulosti došly soudy nižšího stupně k odlišnému názoru, neznamená, že by žalovaná byla touto nesprávnou praxí vázána a že by právní závěry vyslovené v rozhodnutích NSS nemohly být aplikovány. Ostatně odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze, jehož kopii žalobce soudu předložil, se omezuje na jediný odstavec (5. odstavec na str. 3), v němž Městský soud v Praze v podstatě jen citoval ustanovení čl. 6 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a aniž by provedl jakýkoliv právní výklad tohoto ustanovení, tak bez dalšího dovodil, že žalobcově matce je třeba započítat jako dobu pojištění v českém systému důchodového pojištění i dobu zaměstnání získanou v Arménii. Soud projednávající žalobcovu věc se i proto nemůže ztotožnit se závěry Městského soudu v Praze. Shledal proto i tuto žalobní námitku nedůvodnou.
22. Pokud jde o dílčí obecné námitky uplatněné žalobcem v úvodu žaloby, které se týkaly rozporu napadeného rozhodnutí s ustanoveními správního řádu, musí soud konstatovat, že nejde o dostatečně individualizované žalobní body, kterými by se mohl soud samostatně zabývat, a proto je zohlednil pouze v kontextu ostatních řádně uplatněných žalobních bodů, které však neshledal důvodnými.
23. Vzhledem k tomu, že žalobce nenamítal nic proti závěru žalované, že v daném případě nelze aplikovat Dohodu o sociálním zabezpečení, dodává soud pouze nad rámec nezbytného odůvodnění, že tento názor je plně v souladu s judikaturou NSS, na níž odkazovala žalovaná v napadeném rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 Ads 40/2003-48, č. 1032/2007 Sb. NSS, ze dne 14. 2. 2007, č. j. 3 Ads 59/2006-49, a ze dne 13. 11. 2008, č. j. 6 Ads 101/2008-66). Soud lidsky chápe, že se žalobce dostal i přes odpracování více než 17 let v České republice do nepříznivé situace, kterou může zčásti pochopitelně vnímat jako nespravedlnost. Je však třeba respektovat právní

předpisy, které mu za daného stavu nezakládají nárok na starobní důchod z českého systému důchodového pojištění. Možné řešení představuje pro žalobce pouze žádost o prominutí tvrdosti zákona, o níž rozhoduje ministr práce a sociálních věcí. Aniž by dále soud jakkoliv předjímal budoucí události nebo hodlal zavázat žalovanou právním názorem, lze rovněž předpokládat, že žalobci vznikne nárok na starobní důchod splněním podmínek podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění dosažením věku 68 let a 6 měsíců.

24. Protože žádný z žalobních bodů není důvodný a soud neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 2 s. ř. s., podle něhož nemá správní orgán ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. září 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce